

egen Stue. Nogen Bestemmelse med Hensyn til Fremtiden havde hun stadig ikke taget. Hun spillede en hel Del, studerede også, navnlig Historie, — en sildig Eftervirkning af hendes gamle Optagethed af Professor Ole Knudsen.

Han havde jo selv i de forløbne År oplevet et og andet, der havde gjort ham ensom i Verden. Det var derfor uden alvorlig Modstand fra hans Side, at Kærligheden påny begyndte at spinde sine gyldne Tråde imellem dem. Men også på hende mente han at mærke, at hun nu var besluttet. Ved hin Afsked i Lygteskæret foran hendes Port, da han i en Art Selvforglemmelse kyssede hendes Hånd og dog ikke kunde få Ordet sagt, var det heller ikke nogen Mistro, der havde gjort ham tvivlrådig. Det var en mørk og frygtelig Anelse, som i den sidste Tid havde behersket ham. Anelsen om den Dødsdom, der ventede ham dernede i Nauheim.

Og nu havde hun, den lunefulde og vankelmødige, ventet standhaftig på ham i fulde fire År! De havde i den Tid ikke stået i nogen egentlig Brevforbindelse med hinanden; men hvert År på hans Fødselsdag havde hun sendt ham et Par Linjer med nogle Blomster fra Haven på Storeholt, hvor hun på den Tid regelmæssigt opholdt sig som Gæst. Det var efter hendes eget Sigende et Løfte, han havde taget af hende allerede den Sommer, da han var der som nybagt Student, og som hun nu havde mindedes.

„Hvad hun vil, det vil hun,“ — havde Asmus sagt om hende. Og sikkert nok manglede hun hverken Mod eller Energi, når hun først var bleven klar over, hvad det var, hun vilde. Var dette måske Forklaringen? Eller havde han igen levet på en Indbildning? Havde de Blomster blot været et Medlidenhedstegn, og var det måske en hel anden, hun gik derovre og ventede på? — — —

En Mus gav sig til at gnave inde under Vinduespanelet. Han vidste så, at Klokken var Et. Det lille Dyr, der åbenbart førte en strengt reguleret Tilværelse, begyndte hver Nat på den Tid at skærpe Tænderne. Udenfor strøg stadig Vinden luskende forbi Muren og fingrede ved Døre og Vinduer som en Tyv, og denne Lyd fulgte ham ind i hans Drømme, da han endelig igen faldt hen i et Blund. Den skabte her en forvirret Forestilling om, at det var